

PODŻEC (1) *vb pf*

o jasne; w formach fut i imp e jasne; praet z tekstów nie oznaczających é.

[fut 3 sg podżeże. ◇ 3 pl podeżgą. ◇ praet 3 sg m podż(e)gł.] ◇ imp 2 sg podeżży (1).

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII(XVIII) w. s.v. podżegnąć.

1. [Podpalić, wzniecić pożar [kogo, co]:

Szereg: »podżec a popalić«: Mieszczanie miał Izraelfkich wynidą/ podeżgą á popalą [*succendent et comburent*] zbroie/ tarcze/ y pawezy/ łuki/ y ftrzały/ y kiie co w ręku noszą/ y ośczepy/ y będą imi przez fiedm lat pálić. *BibRadz Ez 39/9 (Linde s.v. podżegnąć)*.

Przen:

Zwrot: »podżec w koło«: A (przeto) wylał nań [*tj. na Izraela*] zápalczywość gniewu śwego y mocną wálkę/ y podżegł go w koło [*inflammavit illum in circuitu*] *BudBib Is 42/25 (Linde s.v. podżegnąć)*.]

2. Skłonić do czegoś złego; podburzyć, podjudzić [kogo, co]: Incende hominem amabo te quoad potes, Poduńcz/ podeżży go yáko náybárziew. *Mącz 430b*.

[podżec na kogo: Cefarz zás wnet fię nań obrużył/ y Klodyufá ná Cyceroná podżegł *CiceroKosz d.*]

[Zwrot: »ku złemu podżec«: A zafie gdy Diabeł ku czemu złemu podże [*lege: podżeże*] ciało albo ftary człowiek gotowy/ chnet mu wślyftka niemoc a ftarość odeidzie *UstKościel 47v.*]

Synonimy: 1. podniecić, podpalić, rozpalić, wzniecić, zapalić; 2. poburzyć, podburzyć, rozjątrzyć, wzburzyć.

Formacje współrdzenne cf ŻEC.

Cf PODEZŻON

KW, MM